

In Memoriam

21 noiembrie 2004

Donald K. Short

Suntem fascinați de credința Creatorului, care S-a oferit să așeze în mâinile oamenilor "puterea lui Dumnezeu." Făgăduința Lui este: "Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire" (Romani 1:16). Ca și când nu ar fi destul de ciudat, priviți la versetul următor care ne spune că "neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită" în evanghelie. Aceste versete ne descoperă caracterul lui Dumnezeu și planul Său pentru omenire.

Dacă toate acestea ar fi așezate într-o ecuație, ar arăta în felul următor: Evanghelia = puterea lui Dumnezeu = neprihănirea lui Dumnezeu. Ceea ce dorește El să ne ofere și potențialul de dezvoltare la care ne invită, depășește înțelegerea noastră. (De ce să-Și facă Dumnezeu griji din cauza unor rebeli? Mai bine să-i exterminie!).

Pavel își dezvoltă ecuația în 1 Corinteni 1:18: "Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu." Când două lucruri sunt egale cu un al treilea, atunci toate trei sunt egale. De aici rezultă o axiomă a evangheliei mult mai puternică decât o bombă nucleară sau decât orice altă forță care urmează să fie descoperită. Ecuația devine deci: Evanghelia = puterea lui Dumnezeu = neprihănirea lui Dumnezeu = crucea.

Oricine primește evanghelia, primește aceeași putere prin care s-a creat universul, puterea lui Dumnezeu. Dacă mintea noastră poate pricepe acest lucru, atunci am înțelege că Dumnezeu nu a precupețit nimic când a venit să-Și ajute familia.

Cu siguranță, evanghelia înseamnă infinit mai mult decât simpla "veste bună." Evanghelia este chiar neprihănirea lui Dumnezeu care biruiește păcatul, pentru că în ea este puterea lui Dumnezeu. Evanghelia care se găsește în cruce este mai mult decât o imagine vizuală, o emblemă, un semn, o reprezentare grafică, sau orice altceva care poate fi schițat. De aceea, oricine acceptă cu adevărat evanghelia acceptă în mod necesar și crucea. Cei ce cunosc și înțeleg crucea se găsesc în camera de audiență a lui Dumnezeu, în locul prea sfânt al Creatorului. Există o singură concluzie: Pavel vorbea despre lucruri ce aveau legătură cu lucrarea de ispășire, care nu poate fi completă deoarece păcatul nu este încă șters.

Când înțelegem deplin ispășirea, vom înțelege mecanismul inimii omenești și robia ei față de păcat. Atunci vom fi capabili să ajutăm lumea într-un mod la care nici nu visăm încă. Se va arăta "puterea lui Dumnezeu." Fiecare membru al bisericii va simți împreună cu restul omenirii, culminând cu ceea ce Biblia numește "agape." Biserica va experimenta atunci pocăința colectivă așa cum a experimentat-o Hristos.

Păzitorii sabbatului vor ști că fiecare membru este o celulă în trupul lui Hristos. Așa cum El a luat asupra Sa natura omenească și a devenit una cu noi, tot așa fiecare credincios își va recunoaște locul în structura omenirii. În mijlocul membrilor bisericii se va auzi rugăciunea lui Hristos: "Tată iartă-i, căci nu știu ce fac" (Luca 23:34). Membrii bisericii vor percepe păcatele celorlalți ca fiind ale lor, pe care le-ar fi comis dacă nu era harul lui Hristos. Vor ști că cele mai grave păcate ale omenirii zac ascunse în propriile lor inimi ca o predispoziție, așteptând doar momentul potrivit pentru a ieși la iveală.

Fiecare credincios va recunoaște că "Trupul nu este un singur mădular, ci mai multe." Ei vor prețui solia lui Pavel de îndată ce vor fi convinși că "Ochiul nu poate zice mâinii: 'N-am trebuință de tine;' nici capul nu poate zice picioarelor: 'N-am trebuință de voi'... Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel... pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele." (1 Corinteni 12:14, 21, 24, 25).

Biserica rămășiței va înțelege că pocăința "colectivă" nu are nimic în comun cu organizația, cu ierarhia. Din contră este o acceptare umilă, individual cât și colectiv, a apelului pe care îl face Martorul Credincios celei de a șaptea biserici. Rugămintea Sa este clară, ca acest trup colectiv, "îngerul bisericii," să fie plin de râvnă și să se pocăiască (Apocalipsa 3:14, 19).

Când poporul lui Dumnezeu aude vocea Sa și deschide ușa inimii, nu va mai fi nevoie de "departamente," "programe" și psihologie erudită pentru a câștiga suflete. Atunci nu vom mai "vinde un produs" care trebuie împachetat astfel încât să trezească dorințele egoiste ale cumpărătorului. Nu va fi publicitate ieftină. Ispășirea finală nu este un eveniment care trebuie introdus într-un catalog de doctrine ca o realizare de ultimă oră. Și nici nu poate fi impusă tuturor ceremoniilor și dogmelor pe care le-a produs omul de-a lungul secolelor, căci, deși ar putea părea un eveniment, totuși ea este o problemă.

Laodicea a trăit prea mult în lux din contul orbirii, iar într-o zi vom descoperi că dobânzile astronomice trebuie plătite. Am fost mai mult decât dispuși să apărăm un har înlocuitor care ne-a izolat de conștiința focului mistuitor al slavei lui Dumnezeu. Ca și Iacov și Ioan, ne-am complăcut să vorbim și chiar să ne rugăm pentru anumite lucruri fără să știm ce cerem. Așa cum le-a spus lor, Isus ne spune și nouă: "Nu știți ce cereți" (Marcu 10,38).

Am fost orbi la sfatul deosebit care s-a dat acestei biserici la începutul ei. Adevărul a stat amortit mai bine de un secol. Ni s-a spus că sigiliul lui Dumnezeu va fi pus doar asupra celor care "reflectă deplin chipul lui Isus." Nu va fi ploaie

târzie "înviorătoare" fără biruință asupra oricărui păcat. Evenimentele finale nu pot avea loc în timp ce poporul lui Dumnezeu continuă în păcat și se ascunde în spatele mijlocirii. Judecățile finale ale lumii trebuie să aștepte până va apărea un popor dispus să facă parte dintr-un grup despre care Isus a spus că sunt neprihăniți. Ei vor fi sigilați în această stare de neprihănire, declarați sfinți ca rod al neprihănirii, și vor rămâne sfinți (Apocalipsa 22,11).

În timp ce Isus continuă mijlocirea, în cer se trage o linie de despărțire între cei neprihăniți și cei nelegiuiți. În ochii cerului, cei neprihăniți justifică adevărul și condamnă pe cei nelegiuiți prin stilul lor de viață. Prin harul lui Hristos, cei sfinți devin norma care demonstrează că nu este nevoie de păcat. Acesta este rezultatul practic al judecății de cercetare ce se desfășoară acum pentru a dezvolta acest grup de credincioși. Rezultatul acestei ultime proceduri cu păcatul este prezentat clar bisericii:

"Fiecare caz a fost decis pentru viață sau moarte. În timp ce Isus Își desfășura lucrarea în sanctuar, judecata a trecut de la neprihăniții morți la cei în viață. Hristos a primit împărăția, făcând ispășire pentru poporul Său și ștergându-le păcatele. Numărul membrilor Împărăției s-a împlinit. Nunta Mielului a avut loc...

Când a ieșit Isus din Sfânta Sfintelor, am auzit clinchetul clopoștelor de pe hainele Sale, și un nor de întuneric a acoperit pe locuitorii pământului. Nu mai era Mijlocitor între omul vinovat și un Dumnezeu jignit. Atâta timp cât Isus a stat între Dumnezeu și omul vinovat, asupra poporului s-a manifestat o protecție; dar când S-a retras dintre om și Tatăl, protecția a fost retrasă, iar Satana a avut control deplin asupra celor rămași nepocăiți. Este imposibil ca plăgile să fie revărsate în timp ce Isus oficiază în sanctuar... În acel moment teribil, după încheierea lucrării lui Hristos, sfinții vor trăi fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt...

Planul de mântuire a fost încheiat, dar puțini au hotărât să-l accepte" (EW 280).

Mărturia aceasta puternică spune că înainte să poată avea loc sfârșitul, trebuie să existe un popor care a ajuns la maturitate spirituală. Ei vor vorbi cu Dumnezeu "așa cum vorbește un om cu prietenul lui," așa cum vorbea Moise cu Domnul (Exodul 33, 11-19). Cu îndrăzneală sfântă ei vor ruga pe Domnul să-și arate slava, iar Domnul va face ca bunătatea și neprihănirea Lui să treacă prin fața poporului. Ei vor "cunoaște" pe Domnul. Această slavă, această cunoaștere, această neprihănire, această solie va lumina pământul. Nevoia de mijlocire va dispărea. Acest grup va demonstra că "hrana tare este pentru oameni mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele de rău" (Evrei 5,14).

Ni-L putem imagina pe Dumnezeu odihnindu-Se? Creațiunea Lui nu este ca lucrurile pe care le facem noi. Invențiile și proiectele noastre nu sunt vii. Le putem pune pe un raft sau în garaj, iar apoi ne putem odihni. Dar creațiunea lui Dumnezeu este vie și animată. El este marea Sursă cosmică de energie care menține arderea sorilor și rotația galaxiilor. Ar putea El să obosească sau să aibă

nevoie de odihnă? A fost El rupt de oboseală când a terminat de creat cerurile și pământul? Ce fel de odihnă necesită El? Ce fel de odihnă Îi produce bucurie? S-ar putea să ne mirăm, dar Dumnezeu pune și El unele din aceste întrebări.

El spune în Isaia: "Așa vorbește Domnul: Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți, și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință?" (Isaia 66,1) Ca să ne ajute să înțelegem, El răspunde la această întrebare în versetul următor. Locul Său de odihnă este în cel ce are "sufletul mâhnit și zdrobit."

Cuvântul ebraic "mâhnit" are o asemănare remarcabilă cu descrierea lui Isus din Isaia, "noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit" (Isaia 53,4). O versiune asemănătoare este oferită de Pavel, când ne îndeamnă să gândim ca Hristos:

Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2,5-8).

"Mâhnit," "zdrobit," "umilit" – aceasta este inima în care dorește să se odihnească Dumnezeu. Acesta trebuia să fie adăpostul Său în om. Acest adevăr este inerent în simbologia profundă a chemării lui Israel să fie un popor deosebit pentru Dumnezeu: "Să-Mi facă un locaș sfânt, ca Eu să pot locui în mijlocul lor" (Exodul 25,8 - KJV).

Intenția lui Dumnezeu este descoperită în timp ce Isaia notează întrebarea: "Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți?" Dorința Sa era definitivă. Poporul Său era chemat să respecte intențiile Sale, atunci când le-a dat sanctuarul pământesc. El era un simbol și o reprezentare a inimii omenești. Dumnezeu putea spune cu satisfacție "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea" deoarece Hristos a fost de acord ca scopul lui Dumnezeu să fie realizat în El (Matei 3,17). Așa cum spune Geneza, Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea. Întreg efortul creator a culminat cu crearea cuiva făcut după chipul Său, după asemănarea Sa (Geneza 1,26).

"Încheierea lucrării" a avut loc atunci când El a luat o coastă din Adam și a făcut femeia. În acest gest se află prima sclipire despre destinul miresei lui Hristos, biserica. În cel mai profund sens spiritual, ea este "sabatul" și sanctuarul Lui. Ea trebuie să fie locul Lui de odihnă.

Ce necesitate poate fi aceasta, care Îl duce pe Dumnezeu la o asemenea devoțiune jertfitoare? O logodnă de 6000 de ani de frustrare și lepădare! Ce valoare misterioasă posedă mireasa, pe care doar El o poate vedea? Sub privirile

întregului univers, ea este pânza pe care El poate picta reflectarea propriilor Sale trăsături de caracter. Nici un rezumat ceresc nu-L poate descrie mai bine și să alunge îndoielile și acuzațiile care L-au rănit, de la rebeliunea lui Lucifer. Doar ea poate să deschidă pieptul lui Dumnezeu și să expună compasiunea și dragostea care ard acolo. Doar ea poate fi coasta care s-a odihnit în cavitatea sufletului Său.

Adevărul ascuns în inima Sa este ca o sămânță așteptând să răsară la viață și dezvoltare. În așteptările cele mai profunde ale inimii Lui se află rodul tuturor încercărilor cu care s-a luptat neamul omenesc, și realizările la care a sperat să ajungă. Universul stă fascinat văzând rezultatul lucrării tainei evlaviei în "trup omenesc."

Ființele omenești slabe, instabile, limitate și nesigure, sunt mijlocul prin care prezintă El taina evlaviei. Cuvântul adevărului separat de asemenea pasiuni omenești este o mărturie sterilă în mijlocul cimitirului. Această atmosferă mortală a fost emblema celor care nu au reușit să înțeleagă cum "Cuvântul s-a făcut trup." Ea este litera moartă a fariseismului. Mărturia lui Isus, Dumnezeu manifestat în trup omenesc, Cuvântul viu, este emblema cerului. Suferința și zbuciumul de a prezenta universului această revelație este dorința inimii lui Dumnezeu. Puterea Sa este "făcută desăvârșită în slăbiciune," nu prin "putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor" (2 Corinteni 12,9; Zaharia 4,6). Mărturia este clară: Duhul locuiește cu inima mâhnită și umilă.

Dumnezeu nu are nevoie să dovedească supremația puterii Sale. El are tot dreptul să fie atotputernic și atotștiutor. Dar Isus nu a socotit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a umilit și a luat chip de rob. Atotștiința Lui nu îi permite să forțeze mințile locuitorilor universului. Doar dezbrăcat de puterea Sa putea dovedi că dragostea jertfitoare este temelia guvernării Sale. Doar fiind făcut "asemenea fraților Săi" putea arăta forța totală a neprihănirii. El trebuia să biruiască în acest conflict prin umilință și dragoste, deși omul dorea să stăpânească prin forță și reputație.

Spre a combate minciuna dușmanilor Săi, care Îi anulează demonstrația și biruința în slăbiciunea "trupului," El manifestă aceleași adevăruri într-un cadru de necombătut, chiar în mireasa Sa. Dar înainte ca să poată fi mireasa Lui, ea trebuie să fie prietena Lui, iar acest lucru presupune mai mult decât ne-am imaginat noi sau universul.

Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii lui. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul lui; ci v-am numit prieteni pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu (Ioan 15,13-15).

Ca să fim prieteni trebuie să știm "toate lucrurile." Trebuie să înțelegem lucrurile pe care Tatăl I Le-a dat pentru noi. Un servitor stă pe loc, așteptând ordinul stăpânului. Un servitor face ce se poruncește. Dar prietenul vede dincolo de orice poruncă. Prietenul încearcă să înțeleagă nevoia. Servitorul nu face decât ce i

se spune, pe când prietenul vede în inima colegului său și înțelege fără să fie împins de la spate.

Mai mult, prietenia implică un risc. Ea presupune o acceptare benevolă de vulnerabilitate și slăbiciune mutuală. Informația în mâna unui prieten este o comoară, căci prietenul ajută la nevoie, dar mai mult, el sprijină și înțelege slăbiciunile. Slăbiciunea și vulnerabilitatea lui Hristos derivă din faptul că și-a "dat viața pentru prietenii Săi." Nimeni nu poate aspira la prietenie cu El și să "nu știe." Servitorul este cel care "nu știe." Trebuie să înțelegem cât de mult a riscat Dumnezeu pentru prietenia noastră. O asemenea cunoaștere în mâinile rămășiței oferă putere pentru apărarea și reprezentarea Prietenului nostru.

Această prietenie va culmina în marea judecată, a cărei sărbătoare este nunta dintre Isus și poporul Său. Ei vor "cunoaște" secretele unei căsătorii împlinite. Păcatul va înceta, iar povara mijlocirii sub care a lucrat Dumnezeu 6000 de ani va avea sfârșit. Aceasta este odihna pe care o așteaptă Dumnezeu. Aceasta este odihna pe care o putem oferi unui Prieten aflat în strâmțorare. "Să ne bucurăm, să ne veselim și să-i dăm slavă, căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit" (Apocalipsa 19,7). Poporul lui Dumnezeu a auzit de această nuntă, dar stă pe margine, nehotărât să participe și să-și ocupe locul.

Ca și poporul care aștepta potopul în zilele lui Noe și "nu au știut până a venit potopul," tot așa așteptăm și noi timpul de strâmțorare și închiderea harului și "nu știm" de ce are loc această întârziere teribilă. Ignoranța modernă nu are vreo virtute în plus față de ignoranța trecutului. Raportul biblic trage un serios semnal de alarmă, avertizând că, asemenea ignoranței din zilele lui Noe, când "nu au știut... tot așa va fi și la venirea Fiului omului" (Matei 24,39).

Orice nuntă cere o oarecare pregătire, dar nunta tuturor timpurilor cere cel mai înalt grad de pregătire. Privind la prima nuntă care a avut loc pe această planetă, putem avea o slabă licărire despre felul în care vede Dumnezeu această unire.

Geneza ascunde cheia care deschide dorința inimii lui Dumnezeu. Primul Adam, reflectarea chipului Creatorului său, a primit sarcina să dea nume fiecărei făpturi. Înainte ca acest lucru să aibă loc, Creatorul constatase că "nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el" (Geneza 2,18). Astfel, când animalele au fost aduse înaintea lui, s-a născut în inima lui o dorință care oglindea aspirația divină evidentă în creațiune. Făpturile treceau două câte două prin fața lui Adam, până când el și-a dat seama că ceva lipsește. "Nu s-a găsit un ajutor potrivit pentru el." Din această nevoie s-a născut cea mai frumoasă făptură a lui Dumnezeu – femeia, mireasa lui Adam.

Cândva, undeva la granița îndepărtatei eternități, o nevoie asemănătoare a înflorit în inima Celui Atotputernic. Eva urma să fie egală cu Adam, fiind luată din coasta lui. Egală nu în statură și tărie fizică, ci în capacitatea de a înțelege și trăi o viață comună. Nimeni din întreaga creațiune nu putea aprecia uimirea și desfătarea din inima lui Adam, privind la făptura maiestooasă așezată de Domnul la picioarele

lui. Doar Eva se putea pleca în adorare, unindu-și spiritul cu el în adorare, dragoste și închinare la adresa Creatorului.

Tot așa Dumnezeu a dorit o mireasă cu care să-Și unească dragostea infinită, și care să aibă capacitatea de a-L înțelege și aprecia. Ea este cea care va ajunge să înțeleagă deplin adevărul și dreptatea, și căreia Creatorul va putea să-i descopere cu deplină încredere taina evlaviei. Dar istoria teribilă din ultimii 6000 de ani este o mărturie a trădării și prostituării controlată de o nesățulă închinare la sine. Dumnezeu a dorit nespuse de mult să-Și descopere dragostea neamului omenească. Dimensiunea dorinței Sale și destinul plănuțit pentru poporul Său sunt dincolo de cele mai profunde visuri ale noastre, nu au pătruns în inima omenească până acum.

În timp ce guvernele și corporațiile multinaționale lucrează neobosit să adune sume uriașe de bani spre a lansa sateliți și misiuni către planetele îndepărtate, Dumnezeu așteaptă să pună universul la picioarele noastre. Prețul? Înțelegerea adevărului întrupării. Universul este uluit de ingratitudea și blocajul nostru mental.

Scopul și dorința Sa pentru mireasă și destinul ei au fost făcute cunoscute când "Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege" într-un staul (Galateni 4,4). Acum aproape două milenii, Isus a venit și a împlinit viziunea divină care stătuse inactivă așa de mult timp. Mireasa poate vedea împlinit în El destinul ei potențial. În întrupare se poate vedea destinul omului, iar înțelegerea acestui mister descoperă intențiile lui Dumnezeu în crearea lui Adam și Eva.

Mirele este gata, musafirii au fost invitați, unde este mireasa?

Tatăl este rănit peste măsură când interpretăm nașterea, viața și moartea Mântuitorului ca o simplă măsură pentru a compensa căderea omului și rebeliunea lui păcătoasă. Întruparea trebuie înțeleasă ca o făgăduință cosmică și ca dorința lui Dumnezeu chemându-ne, ca unitate colectivă, la un destin dincolo de cele mai profunde visuri ale noastre. În dragostea Sa infinită, El va avea alături o mireasă care înțelege "lungimea, lățimea, adâncimea și înălțimea" dragostei Lui, care va fi "plină de toată plinătatea lui Dumnezeu," și va fi ca El (Efeseni 3, 18.19).

Pentru acest scop a fost El "făcut asemenea fraților Săi."
